

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 512/2016
12.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Ж., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ж., адвоката С.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 573/15 од 16.11.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 113/16 од 19.02.2016. године, у седници већа одржаној 12.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ж., адвоката С.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 573/15 од 16.11.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 113/16 од 19.02.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 573/15 од 16.11.2015. године окривљени А.Ж. је оглашен кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Оштећена Г.Ж. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак. Истом пресудом окривљени А.Ж. је обавезан да суду надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 16.150,00 динара, као и да оштећеној надокнади трошкове поступка у износу од 36.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 113/16 од 19.02.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног А.Ж. и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Нишу К 573/15 од 16.11.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног А.Ж., адвокат С.П., у смислу члана

485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати том суду на поновно одлучивање или преиначи побијане пресуде и окривљеног А.Ж. ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 194. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер сматра да понашање окривљеног описано у изреци побијане првостепене пресуде нема карактер угрожавања телесног интегритета и душевног здравља оштећене и да се не може квалификовати као насиље у породици у смислу члана 197. Породичног закона, те да се у конкретном случају ради о изолованом инциденту, а да би постојало насиље у породици треба да постоји модел понашања који обухвата разноврсне радње и понашања које један члан породице предузима, односно испољава према другом.

Овај суд најпре налази да постојање кривичног дела и правна квалификација кривичног дела у кривичном поступку се може ценити само у односу на закон којим је предметно кривично дело прописано, у конкретном случају Кривични законик, због чега овај суд није разматрао наводе браниоца којима указује на повреду члана 197. Породичног закона.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело из члана 194. став 1. КЗ јер је критичном приликом у урачунљивом стању применом насиља угрозио спокојство и телесни интегритет члана породице – оштећене Г.Ж. на тај начин што ју је без повода ударио с леђа по руци, услед чега је оштећеној испала чаша наневши јој том приликом лаку телесну повреду, затим почео да је псује речима „мамицу ти ј...“, па када га је оштећена питала шта хоће од ње, одговорио је да жели да се исели из куће, након чега јој је окривљени ударио два шамара, да би затим почео на силу да је гура из кухиње и из дневне собе све до излаза из стана где јој је задао ударац руком у пределу десног увета наневши јој тако лаку телесну повреду, након чега је наишао њихов син кога је оштећена претходно дозивала у помоћ, а када је окривљени престао са нападима, при чему је био свестан свог дела и његове забрањености и хтео његово извршење.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Нишу произилазе сва битна обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, односно произилази да је окривљени предметно кривично дело извршио са умишљајем, применом насиља, угрозивши спокојство и телесни интегритет оштећене. С тим у вези, а имајући притом у виду да је за постојање кривичног дела насиље у породици у појединим ситуацијама довољно и да је радња извршења предузета

само једном, ако је том приликом, односно предузимањем те радње, дошло до последице - угрожавања спокојства и телесног интегритета члана породице, што је овде случај, јер је управо применом насиља на начин описан у изреци побијане првостепене пресуде (гурањем, псовањем и ударањем оштећене, наношењем јој две лаке телесне повреде) дошло до угрожавања спокојства и телесног интегритета оштећене, то су наводи браниоца окривљеног којима указује да би за постојање предметног кривичног дела било потребно постојање више разноврсних радњи и понашања окривљеног, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, по оцени овога суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ж. је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да су „позадина целог случаја“ нерасправљени имовинскоправни односи између оштећене и окривљеног као бивших брачних другова и да је критичном приликом окривљени био изложен вређању и нападнут од стране оштећене, али да суд није поклатио поверење његовом исказу, те да у конкретном случају ако је постојало насиље, онда је оно било учињено од стране оштећене, а не оптуженог.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на то да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није разлог предвиђен чланом 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, због чега је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је побијаним пресудама повређено право на правично суђење окривљеног зајемчено Уставом Републике Србије, али како уз захтев није доставио одлуку Уставног суда којом је утврђено да је окривљеном у поступку повређено или ускраћено људско право и слобода, односно право на правично суђење, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.